

Republika Hrvatska
Županijski sud u Splitu
Split, Gundulićeva 29a

Poslovni broj: GŽ-706/2022-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Splitu, kao sud drugog stupnja, po sutkinji toga suda Dragici Samardžić, kao sucu pojedincu, na temelju nacrtu odluke kojeg je sastavila viša sudska savjetnica-specijalist Maja Kristić, u pravnoj stvari tužitelja Č. P. d.o.o., P., OIB: ..., koga zastupa punomoćnik H. B., odvjetnik u O., protiv tuženice B. Š. Z. iz Z., OIB: .., koju zastupa punomoćnica R. N., odvjetnica u Z., radi isplate, odlučujući o žalbi tuženice protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj Povrv-1684/21-7 od 28. travnja 2022., 7. rujna 2023.,

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tuženice kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj Povrv-1684/21-7 od 28. travnja 2022.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom održan je na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika J. V. iz Z. br. Ovr-65/2020 od 19. listopada 2020. kojim je naloženo tuženici isplatiti tužitelju iznos od 328,85 kn sa zateznom kamatom koja teče na pojedinačne iznose kako je to precizirano pod toč. I. izreke dok je pod toč. II. izreke naloženo tuženici naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu od 800,00 kuna.

2. Protiv navedene presude žalbu podnosi tuženica zbog svih žalbenih razloga koje predviđa odredba iz čl. 353. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 143/13, 70/19, 80/22, dalje: ZPP) te predlaže da se ista preinači.

3. Tužitelj je odgovoru na žalbu osporio žalbene navode i predložio da se ista odbije.

4. Žalba nije osnovana.

5. Predmet ovog postupka je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 328,85 kuna koji se odnosi na izvršenu uslugu odvoza komunalnog otpada u razdoblju od prosinca 2019. do ožujka 2020. s pripadajućom zateznom kamatom na pojedinačne mjesečne iznose i troškovima postupka, a koji iznos tuženica nije podmirila.

6. S obzirom da se tužbeni zahtjev odnosi na potraživanje u novcu koje ne prelazi svotu od 10.000,00 kuna, radi se o sporu male vrijednosti u smislu odredbe čl. 458. st. 1. ZPP-a. Prema odredbi čl. 467. st. 1. ZPP-a presuda kojom se završava spor u postupku u sporovima male vrijednosti može se pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 10. i 11. ZPP-a i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

7. Ispitujući presudu u okviru žalbenih navoda, kao i po službenoj dužnosti u smislu odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a, ovaj drugostupanjski sud nije našao da bi sud prvog stupnja počinio bilo koju povredu odredaba parničnog postupka na koju pazi po službenoj dužnosti.

8. U provedenom postupku prvostupanjski je sud utvrdio:

- da je tuženica vlasnica objekta u P. za koje mjerno mjesto se odnosi predmetna tražbina, i to apartmana površine 73,40 m², parking mjesta površine 12,5 m² i vrta površine 134,5 m²,

- da je korisnica zajedničkog spremnika te da je svaki od pet korisnika zadužen za razmjerni dio volumena zajedničkog spremnika od 240 litara i da je tužena 23. kolovoza 2019. dostavila novu izjavu u kojoj je smanjila broj osoba koje koriste nekretninu te je u odnosu na njih određen volumen u odnosu na 60 litara.,

- da se dugovanje vodi po računima za mjesec prosinac 2019., siječanj 2020., veljaču 2020. i ožujak 2020. Navodi i da je nesporna činjenica da je tuženica korisnica zajedničkog spremnika te da je svaki od pet korisnika zadužen za razmjerni dio volumena zajedničkog spremnika.

- da su računi izdani sukladno Cjeniku javne usluge prikupljanja miješanog komunalnog otpada na području Grada P., koji je u primjeni od 1. kolovoza 2018., - da s obzirom na iskazanu površinu nekretnine koeficijent, sukladno cjeniku, iznosi 1,60, za tuženicu $UCMJU=60$ (volumen) $\times$ 1,60 (koeficijent) $\times$ 0,7 (jedinična cijena po litri cijena minimalne javne usluge mjesečno za tuženicu iznosi 75,94 kn uvećano za količinu preuzetog otpada (jedinična cijena minimalne javne usluge definirana po litri – 0,5 kn/l).

9. Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja i odredbe čl. 30. st. 5. i 6. Zakona o održivom gospodarenju otpadom („Narodne novine“, broj 94/2013, 73/2017, 14/2019 – dalje: ZOGO) prvostupanjski sud održao je u cijelosti citirani platni nalog jer je zaključio da je tuženica dužna koristiti javnu uslugu tužitelja i za to mu plaćati naknadu koja se, uz plaćanje usluge odvoza otpada, sastoji i od minimalne naknade za održivo gospodarenje otpadom, neovisno o količini predanog otpada. Još k tomu obrazlaže da okolnost što tuženice apartman u P. koristi samo tijekom ljetnih mjeseci ne dovodi do gašenja njezine obveze da sudjeluje u obvezi podmirenja troškova javne usluge gospodarenja komunalnim otpadom kroz cijelu godinu u skladu sa svojim udjelom u korištenju zajedničkog spremnika sa ostalim vlasnicima apartmana u istoj zgradi.

10. U žalbi tuženica ističe kako tužiteljevo obračunavanje minimalne usluge tijekom cijele godine, u situaciji kada se usluga koristi samo povremeno – sezonski i to u kratkom trajanju, nije pravično niti pravedno, niti u skladu sa zakonskim odredbama, jer nije poštivano osnovno načelo obračunavanja cijene javne usluge - razmjerno količini predanog otpada i obavljenom uslugom. nadalje, da je takva

nepoštena poslovna praksa suprotna odredbama Zakona o zaštiti potrošača jer se naplaćuje usluga koja nije izvršena.

11. Budući se radi o sporu male vrijednosti ovaj drugostupanjski sud nije ovlašten ulaziti u pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja, ali na tako utvrđeno činjenično stanje u potpunosti prihvaća obrazloženje prvostupanjske presude.

12. Naime, odredbama ZOGO propisano je da je svaka nekretnina dužna koristiti uslugu odvoza komunalnog otpada, a obveznik plaćanja je vlasnik posebnog dijela ili zakonski posjednik, te je tuženi dužan platiti svoju obvezu sukladno Cjeniku i pravilima koja određuju visinu cijene. Prema mišljenju ovog žalbenog suda, tuženica je dužna plaćati navedenu uslugu tijekom cijele godine jer svaki račun u sebi sadrži cijenu minimalne usluge ili tzv. fiksni dio.

13. Minimalna naknada javne usluge odnosi se na osiguranje ekonomski održivog poslovanja davatelje usluge i za pokrivanje troškova prema članku 49. Cjenika javne usluge prikupljanja miješanog komunalnog otpada na području Grada P. koji je objavljen u Službenom glasniku Grada P. broj 5/2019 od 27. ožujka 2019.

14. Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da je tužitelj postupao u skladu s donesenim aktima tuženika i Grada P., koje odluke tuženica tijekom postupka nije osporila, niti je pokrenula bilo kakav postupak da utvrdi njihovu pravnu valjanost, a odluke su u skladu sa zakonskim propisima.

15. Pri tomu valja istaknuti i da je i Ustavni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj: U-II-2492/2017 od 27. ožujka 2021. ocijenio da popisivanje „obvezne minimalne javne usluge“ kao dio same strukture cijene javne usluge nije u nesuglasju s ustavom i mjerodavnim odredbama ZOGO, odnosno čl. 30. st. 1. ZOGO kojim je propisano da javna usluga prikupljanja miješanog komunalnog otpada i prikupljanja biorazgradivog komunalnog otpada podrazumijeva određene radnje i aktivnosti davatelja usluge te je navedeno koje su to radnje, dok je čl. 33. st. 4. propisani su troškovi koje je davatelj usluge dužan uključiti u cijenu javne usluge u koje spadaju troškovi nabave i održavanja oprema za prikupljanje otpada, troškove prijevoza otpada, troškove obrade otpada i druge troškove koji su propisani uredbom.

16. Konačno, u navedenom pitanju pravni stav zauzeo je i Vrhovni sud RH u presudi broj Rev-101/2023-2 od 14. veljače 2023. u predmetu istih stranaka za drugo vremensko razdoblje gdje je na odgovoreno na pitanje koje je tuženica postavila u reviziji da "Vlasnici nekretnine moraju plaćati cijenu obvezne minimalne usluge, tzv. "fiksni dio cijene" za sve mjesece tijekom kalendarske godine unatoč činjenici što nekretninu ne koriste svaki mjesec." Zbog nepotrebnog ponavljanja, žaliteljicu se upućuje na iscrpno obrazloženje revizijske odluke.

17. Dakle, žalbeni navodi nisu doveli u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude jer u žalbi tuženica iznosi stajalište koje je u suprotnosti sa obrazloženjem Vrhovnog suda RH.

18. U konkretnom slučaju, imajući na umu gore citirane materijalnopravne odredbe, kao i činjenično stanje utvrđeno od strane prvostupanjskog suda,

prvostupanjski sud je pravilno postupio kada je održao na snazi platni nalog sadržan u citiranom rješenju o ovrsi u dijelu u kojem se nalaže tuženici platiti tužitelju iznos od 328,85 kuna sa pripadajućim zateznim kamatama.

19. Isto tako, odluka o parničnom trošku je pravilno i zakonito odmjerena, sukladno odredbama članka 154. st. 1. i, 155. ZPP-a.

20. Zbog navedenog, sukladno odredbi čl. 368. st. 1. ZPP-a, trebalo je kao neosnovanu odbiti žalbu tuženice i potvrditi prvostupanjsku presudu.

U Splitu 7. rujna 2023.

Sutkinja:

Dragica Samardžić, v. r.